

بیانات در دیدار جمعی از جانبازان قطع نخاعی و بالای هفتاد درصد - 29 شهریور / 1394

بسم الله الرحمن الرحيم (۱)

خیلی خوشحالیم که الحمدلله مجدداً توفیقی پیدا شد که بتوانیم با جمعی از شما عزیزان دیدار کنیم؛ اگرچه کافی نیست. بعضی از این جانبازان عزیز به من گفتند که ما بیست سال است، سی سال است انتظار داشتیم که این دیدار انجام بگیرد؛ گفتیم واقعاً ما شرمنده هستیم که شما بیست سال انتظار داشته باشید برای یک امر به این کم‌اهمیتی؛ ولی خوب دیگر توانایی ما و قصور ما و این قبیل مسائل، همین جور است؛ یعنی انسان بیش از این توانایی ندارد؛ والا اگر میتوانستیم، دلمان میخواست خیلی بیش از اینها با شما باشیم.

اولاً زحمات شما و اجر شما پیش خدای متعال، هم محفوظ است و هم ان شاءالله روزبه‌روز رو به افزایش است؛ چون کار شما یکسره تمام نشد؛ بتدریج این ابتلاء و این امتحان بر شما حاکم است، برخلاف شهدا. شهدا یک خمپاره خوردند، یک گلوله خوردند و رفتند بهشت، پُرکشیدند بهشت، کارشان تمام شد؛ شماها نه؛ هر روزی که میگذرد، هر ساعتی که میگذرد، رنجی دارید، مشکلی دارید، اگرچه به آن مشکل رضایت دادید و خدای متعال میداند در دل‌های شماها که شماها صبر میکنید؛ اما هر دقیقه، هر ساعت، هر روز همین صبرتان یک اجر مضاعفی است؛ بنابراین این حرف دقیق است که اجر جانبازان روزبه‌روز رو به افزایش است. هر ساعتی که شما بیشتر عمر کنید، به همان اندازه اجر شما رو به افزایش است. در روایات داریم که گاهی انسان یک چیزی را - یک درهمی یا مثلاً یک پول کمی را - در راه خدا میدهد، خدای متعال در قیامت آن را مثل کوه احد به او برمیگرداند؛ کار شماها این جور است؛ عضوی را دادید، محرومیتی را قبول کردید که البته خیلی بزرگ و خیلی مهم است و خیلی اجر دارد، اما این اجر همین‌طور به‌طور دائم رو به تزاید و رو به افزایش است. خدا را شاکر باشید به‌خاطر این افزایش اجر.

دوم اینکه شماها که جانباز هستید، همین الان در حال مبارزه‌اید، همین حالا با همین جانبازی خودتان در واقع دارید جهاد میکنید؛ چطور؟ مقصودم جهاد فرهنگی نیست؛ مقصودم این نیست که شما یک جایی سخنرانی‌ای بکنید یا یک حرفی بزنید یا یک کاری بکنید یا یک انفاقی بکنید یا یک تعلیمی بدهید - خوب، اینها که به جای خود محفوظ؛ اینها جهاد است - اما خود همین که شما روی ویلچر نشسته‌اید یا روی تخت دراز کشیده‌اید یا با محرومیت از بینایی چشم یا دست یا پا، دارید در کوچه و بازار حرکت میکنید، یک مبارزه است؛ چرا؟ چون نشان‌دهنده‌ی ابتلاء و محنت بزرگ این ملت در یک دوران سخت است. شما در واقع مثل یک تصویری، مثل یک تابلویی دارید جنگ را و دفاع مقدس را به همه‌ی کسانی که شما را می‌بینند نشان میدهید؛ شما تصویری هستید از آن دوران ابتلاء بزرگ ملت ایران و امتحان بزرگ ملت ایران؛ خود این حضور شما و نقس وجود شما، یک مبارزه، یک بیان و یک تبلیغ است. نگاه به شما نشان‌دهنده‌ی جنایات آن قدرتهایی است که از رژیم صدام حمایت کردند و دفاع کردند؛ نگاه به شما حاکی است از عظمت و بزرگواری آن امامی و آن انقلابی که توانست شما را این جور تربیت کند و به میدانهای جنگ بفرستد؛ نگاه به شما حکایت میکند از تاریخ بخشی از عمر این ملت ایران؛ بنابراین جانباز با وجود خود و با حضور خود در میان مردم، اعلان یک حقایقی است ولو یک کلمه حرف نزنند، ولو در هیچ مراسمی به‌عنوان مبلغ یا به‌عنوان مبین شرکت نکنند؛ نقس وجود شماها حاکی از حقایقی است؛ حقایق تاریخی، حقایق معرفتی، حقایق سیاسی، حقایق بین‌المللی؛ این طور است. این هم پیش خدای متعال فی‌نفسه دارای اجر است؛ این هم نکته‌ی بعدی.

نکته‌ی سوم مربوط به این خانمها است که از شما به‌عنوان همسر پذیرایی میکنند و پذیرای رنج شما هستند. بله،

همان طور که این آقا در این شعر قشنگشان بیان کردند، این خانمها به معنای واقعی کلمه ایثارگرند ؛ این ایثار است، ایثار بزرگی است ؛ خدمت آنها ارزش خیلی بالایی دارد. رنج مریض داری از رنج مریضی اگر بیشتر نباشد، کمتر نیست. اینکه انسان یک جانباز را با مشکلاتش، با محدودیتهای جسمی اش پذیرایی کند، تروخشک کند، به حرف او گوش بدهد، در مقابل بی حوصلگی های طبیعی ای که جانباز ممکن است داشته باشد، بی حوصله نشود، خیلی اجر بالایی پیش خدای متعال دارد. من به خانمها - همسران شما جانبازان - میتوانم این عرض را بکنم که خدای متعال مژده میدهد به شماها به خاطر عظمت این کاری که انجام میدهید ؛ این واقعاً یک جهاد و یک حماسه است ؛ این هم یک نکته.

نکته ی آخر هم اینکه، هم شما جانبازان عزیز، هم خانمها، هم فرزندان و وابستگان و کسانی که در پذیرایی از شما سهمی دارند و نقشی دارند، سعی کنند این ثروت معنوی عظیم را حفظ کنند. بدانید که گاهی با غفلت ما، ثروت های بزرگی که در اختیار ما است، از دستمان میرود. اگر غفلت بکنیم، بی توجهی کنیم، به اقتضای این شأن معنوی و الهی عمل نکنیم، آنچه در اختیار ما است به عنوان این ثروت معنوی، از بین میرود ؛ باید مراقب بود. خداوند به همه ی ما توفیق بدهد تا بتوانیم این موهبت های الهی را - که بعضی از موهبت ها موهبت های مادی است، بعضی موهبت معنوی است - ان شاء الله حفظ کنیم و شکرگزار اینها باشیم.

بنده مجدداً به شما برادران عزیز و خواهران عزیز به خاطر این دیدار امروز و آمدنتان به حسینیه خوشامد عرض میکنم و از شماها تشکر میکنم، و از خداوند متعال شادی دل های شما و پیشرفت کارهای شما و برآمدن حاجات و خواسته های شما را مسئلت میکنم. خداوند متعال ان شاء الله فرزندان را به شما ببخشد و زندگی تان را ان شاء الله شیرین کند و عمرهای طولانی همراه با شفای کامل ان شاء الله به شما عنایت کند.
والسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته

(۱) قبل از شروع بیانات معظم له، حجّت الاسلام والمسلمین سیّد محمدعلی شهیدی محلاتی (نماینده ی ولی فقیه و رئیس بنیاد شهید و امور ایثارگران) و سرلشکر محمدعلی جعفری (فرمانده کل سپاه پاسداران انقلاب اسلامی) گزارشی ارائه کردند.